

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΧΑΡΙΣΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ
ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ

Το δράμα του σύγχρονου άντρα κουβαλητή

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΧΑΡΙΣΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ

ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ

Το δράμα του σύγχρονου άντρα κουβαλητή

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Πόσο εύκολο και πόσο δύσκολο είναι να είσαι ο Παναγιωταράς, στριφτό μουστάκι και σύζυγος Καλλιόπης; Άβυσσος. Ειδικά όταν είσαι και ολίγον κοροϊδάκι της κυρίας. Το ότι και έρωτας μεγάλος.

Η Κατερίνα πάλι, μετά από την Καλλιόπη, από ότι φαίνεται ξέρει και τον Παναγιωταρά και με βαρύ το χιούμορ με ολίγη σοβαρότητα τον παρουσιάζει σε όλη του τη δόξα.

Αυτό που μένει τώρα είναι ...εσείς να το διαβάσετε!

Καλή ανάγνωση

Θάνος Καλαμίδας

Ovi magazine

Μέρος 1ο

Το κοροϊδάκι της κυρίας

Τέσσερα καροτί κεφάλια εμφανίζονται κι ο Παναγιώτης αναστενάζει με καημό. Καθώς οι χαρωπές κυρίες με την καροτί κουπ μπαίνουν μία μία στο χλιοταλαιπωρημένο τσινκουετσέντο τιτιβίζοντας, ο Παναγιώτης αναστενάζει ξανά και βάζει μπρος. Μέχρι να βολευτούν όλες τους το αμαξάκι γέρνει κι ύστερα έρχεται πάλι στα ίσα του. «Καλημέρα, να την κάνει ο Θεός», μονολογεί και τους χαμογελάει πλατιά μα απελπισμένα.

Οδηγεί μηχανικά και προσπαθεί να αγνοήσει το ενοχλητικό κελάηδισμα των γυναικών πίσω και δίπλα του, απαντώντας με ένα σκέτο «μμ, ναι», κάθε φορά που κάποια απ' αυτές του απευθύνει το λόγο. Τι ήθελε και συμφώνησε να τις κατεβάσει στο κέντρο; Κι όχι μόνο συμφώνησε να κάνει τον σοφέρ, αλλά υποσχέθηκε πως θα τις περιμένει και να τελειώσουν. Τελειώνουν ποτέ οι γυναίκες από τα μαγαζιά; Η χτεσινή βραδιά με την Καλλιόπη τον

έκανε ... ευάλωτο. Επίτηδες θα το έκανε, σκέφτηκε. Με ξεθέωσε μετά από ενάμιση μήνα κι ύστερα μου ζήτησε τη χάρη. «Να... είπα μήπως... Αν δεν είναι κόπος...Αφού θα πας που θα πας για τα δικά σου...Οι αδερφές μου...» Και με το δάχτυλό της ζωγράφιζε κυκλάκια στο γυμνό στέρνο του.

Τρεις ώρες αργότερα το κεφάλι του σφυροκοπά. Παρκάρει όπως όπως το κίτρινο φιατάκι, εφτά ολόκληρα τετράγωνα μακριά από εκεί που έπρεπε. Οι καροτί κυρίες πάντα κελαηδούν ανέμελα (κάργιες!) καθώς κατεβαίνουν και προχωρούν με γρήγορο βήμα- κάτι που φαίνεται απίθανο αν σκεφτεί κανείς το βάρος τους- χωρίς να του ρίξουν ούτε ματιά. Ο Παναγιώτης κλειδώνει το αμάξι κι είναι ήδη κουρασμένος. Ακόμα πιο κουρασμένα τις ακολουθεί και τα αναθεματισμένα παπούτσια του τον στενεύουν. Ή απλά είναι εντελώς κουρέλι από το πολύ περπάτημα. Πέμπτη φορά που κάνουν στάση. Αν δε βρουν και τώρα αυτό που ψάχνουν, ορκίζεται να τις παρατήσει και να σηκωθεί να φύγει. Αν και ξέρει πως αυτό θα σημαίνει ακόμα ενάμιση μήνα- ή και παραπάνω- σεξουαλικής αποχής από τη γυναίκα του. Σα να το 'χε κάνει σύστημα η Καλλιόπη τώρα τελευταία, κι όποτε δε γινόταν το δικό της, έκανε αποχή. Όποτε ήθελε να ζητήσει κάτι, τον έριχνε στο κρεβάτι. Μα δεν είχε διάθεση να ασχοληθεί μ' αυτό το θέμα τώρα.

«Γυναίκες», μουρμουρίζει καθώς τις κοιτάζει να περπατούν με τις θεόρατες φτιαξιές τους και τα μικροσκοπικά τους πόδια, σαν τις κότες στο κοτέτσι μόλις τους ρίξεις καλαμπόκι. Κλοκ- κλοκ-κλοκ. Με μια σακούλα στο χέρι η καθεμιά, ένα ζευγάρι παπούτσια για να το ταιριάξουν με το ρούχο που ακόμα δεν είχαν βρει.

Από μακριά τις βλέπει που μπαίνουν σε ένα κατάστημα. Αρπάζει την ευκαιρία και κάθεται σ' ένα παρκαρισμένο μηχανάκι, ελπίζοντας να μην τον κυνηγήσει κανείς. Αλλά κι αυτό να γίνει, όταν εξηγήσει την κατάσταση θα τον καταλάβουν. Αρκεί να μην ανήκει σε γυναίκα το μηχανάκι. Βγάζει το πακέτο με τα τσιγάρα από την κωλότσεπη και βιαστικά χώνει ένα στο στόμα, το ανάβει και ρουφάει λες και θέλει να το μασήσει και να το καταπιεί. Απόλαυση. Ρουφάει και ξαναρουφάει μέχρι που κόντεψε να φάει τη γόπα. Το ένα από τα καροτί κεφάλια ξεπροβάλλει από την πόρτα και τον ψάχνει. «Εδώ!» της κάνει με το χέρι. Άντε ξεκίνα Παναγιώτη.

«Σε περιμέναμε», του λέει το καρότο νούμερο ένα. «Πάλι κάπνιζεις;» Τι διάολο; Θα μετράω και τα τσιγάρα μου τώρα; «Ελα. Χρειαζόμαστε και τη δική σου γνώμη σ' αυτό.» Ο Παναγιώτης πανικοβλήθηκε. Αυτό ΔΕΝ ήταν

στη συμφωνία! «Τη γνώμη μου; Μα τι ξέρω εγώ από ρούχα, ρε Μαρία;» Η κουνιάδα του κούνησε το κεφάλι της αποδοκιμαστικά. «Όλες οι γυναίκες ντύνονται για να τις βλέπουν οι άντρες», του είπε και τον τράβηξε μέσα στο κατάστημα. Γυναίκες, όχι γαλοπούλες! «Και γιατί δε ρωτάτε τους δικούς σας άντρες;» Το καροτί κεφάλι κακάρισε κάτι που έμοιαζε με γέλιο. «Αχ, μωρέ Παναγιώτη, οι άντρες ποτέ δεν πάνε για ψώνια με τις γυναίκες τους. Ούτε αυτοί θέλουν, ούτε κι εμείς». Ξαφνικά ο Παναγιώτης ένιωσε πως πιάστηκε μεγάλο κορόιδο. Η Καλλιόπη τον ξεγέλασε.

Ακολούθησε τη Μαρία μουρμουρίζοντας. Η δροσιά του κλιματιστικού είναι τόσο ανακουφιστική, που σχεδόν ξεχνάει το τι τράβηξε τόσες ώρες και αναρωτιέται αν έκανε βλακεία τελικά που περίμενε κάθε φορά έξω, ή στο αυτοκίνητο.

Ένα σωρό ρούχα είναι αραδιασμένα εδώ κι εκεί. Πότε πρόλαβαν κι ανακάτεψαν τον τόπο; Εμπριμέ σύνολα και μονόχρωμα σύνολα και παντελόνια και μπλούζες και καμιά τους δε μοιάζει να έχει αποφασίσει το τι θα πάρει τελικά. Η πωλήτρια προφανώς έχει εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια να συνεννοηθεί μαζί τους και τις έχει παρατήσει να αλωνίζουν και να ανακατεύουν, ενώ κάθεται στην καρέκλα της πασχίζοντας να συνεχίσει τη λύση του σταυρολέξου μπροστά της. Κάθε τόσο μασουλάει το φθηνιάρικο μικ στυλό της και τους ρίχνει φαρμακερές ματιές. Ακόμα και τον Παναγιώτη αγριοκοίταξε, αν κι εκείνος νόμισε πως διέκρινε ένα μείγμα ...ειρωνικής κατάπληξης και χλευασμού. *Όχι, δεν έχω καμία σχέση μαζί τους... σχεδόν.* Γαμώτο. Απαρατήρητος περνάει πια. Τόσο πολύ ξεθώριασε η μογιά του; Κάποτε οι γυναίκες του έριχναν ματιές γεμάτες νόημα. Κάποτε. Μετά έγινε σύζυγος. Γαμπρός. Πατέρας. Βαστάζος και κουβαλητής. Βαρετός. Κουρασμένος.

«Πώς σου φαίνεται αυτό, Παναγιώτη;» ρώτησε η μία. Ο Παναγιώτης ανασήκωσε τους ώμους του. Σαν πώς να του φανεί; Σαν τρία μέτρα ύφασμα να τυλίγουν ένα μικρό κήτος. «Καλό, καλό».

«Εδώ, εδώ, να. Μήπως τονίζεις;» ρώτησε η άλλη. Πλάκα μου κάνεις; «Όχι, μωρέ. Μια χαρά είσαι.» Σα φαλαινοκαρχαρίας τυλιγμένος σε αθρινόδιχτο.

«Κράτα λίγο την τσάντα μου και πήγαινε πιο πίσω να με δεις». Α ρε Καλλιόπη, α ρε Καλλιόπη! Θα γίνω φονιάς. «Ωραία, ωραία η φούστα». «Παρεό είναι!» «Αυτό». Τι Λωζάνη, τι Κοζάνη.

«Για δεξ βρε Παναγιώτη, μήπως θέλει λίγο κόντεμα, να έρθει το ύφασμα ίσα με το τακούνη;» Ορίστε;; «Σα να είναι λίγο μακρύ». Όχι, εσύ είσαι 1 και 30. «Καλό είναι, ξέρω γω;»

«Παναγιώτη, αυτό το μπλε είναι ίδιο με αυτό το μπλε;» «Παναγιώτη, πες της ότι όταν φοράς εμπριμέ από κάτω, από πάνω θέλει μονόχρωμο!» Παναγιώτη, εκρού ή κίτρινο;» «Παναγιώτη, πες της ότι με τέτοιο στήθος απαγορεύεται το στράπλες!» «Παναγιώτη, πες κάτι, σε δυο μέρες φεύγουμε για διακοπές κι ακόμα δεν έχουμε ψωνίσει τίποτα!»

Γαμώ και τις διακοπές μου και το σόι σας και τη μέρα που καψουρεύτηκα την αδερφή σας, γαμώ. Όταν είπα για οικογενειακές διακοπές, δεν εννοούσα αυτό! Εννοούσα... Εννοούσα... Τη δική μου οικογένεια, γαμώτο! Όχι όλο το σόι, όχι όλο το σόι! *Α, ρε Καλλιόπη, α, ρε Καλλιόπη με τις ιδέες σου! Εσύ κανόνιζες να μείνουν τα παιδιά στη γιαγιά τους κι εγώ κανόνιζα να σου χαρίσω τον ουρανό με τ' άστρα. Μέχρι που ήρθα στο κέντρο να αγοράσω καινούργια σώβρακα, απ' αυτά τα σεξουαλικά. Και κατέληξα να κουβαλώ τις γυναίκες να ψωνίσουν για τις διακοπές που θα κάνουμε όλοι μαζί και σώβρακα δεν πήρα. Πώς σε τουμπάρισαν έτσι;*

Ύστερα από μια ατέλειωτη και βασανιστική ώρα, οι γυναίκες πληρώνουν. Ο Παναγιώτης χωρίς να θέλει αλλά ξέροντας ότι πρέπει- προτιμά να το κάνει από μόνος του, παρά να του το ζητήσουν με το ξινό τους ύφος - «Παναγιώτη, ένα χεράκι;» - πηγαίνει στο ταμείο κι αρχίζει να φορτώνεται σακούλες. Η πωλήτρια του χαμογελάει ειρωνικά. «Μενέλαος», της λέει. «Χρυσάνθη», λέει κι αυτή. Οι κουνιάδες κοιτούν σαστισμένες. Ο Παναγιώτης της χαμογελάει τρεις τόνους πιο ειρωνικά. «Οχτώ κάθετα, βασιλιάς της Σπάρτης. Τέταρτο γράμμα έψιλον. Και ολόκληρο το στυλό να φας, Λεωνίδας δε θα ταιριάζει ποτέ».

Γύρισε την πλάτη του και προχώρησε με ύφος θριαμβευτικό και το κεφάλι ψηλά, φορτωμένος με τις σακούλες. Γκιάσες. Μάλλον είναι η πρώτη φορά που βλέπει αυτιά ανθρώπου να κοκκινίζουν. Πολύ το φχαριστήθηκε.

Μέρος 2ο

Εύπνα Παναγιώτη

Ο Παναγιώτης ξύπνησε μ' ένα αλλόκοτο όνειρο ακόμα στο μυαλό του. Ήτανε λέει καπετάνιος σ' ένα πλοίο κι αντί να κουμαντάρει το πλοίο έψηνε καφέδες σε μπρίκια που δεν είχαν καφέ μέσα, αλλά ψιλοκομμένα καρότα. Εκείνος ανακάτευε με το κουταλάκι τα καρότα και δίπλα του στεκόταν μια πουλάδα που τον κοιτούσε κι έκανε κλοκ. Για κάποιο ανεξήγητο λόγο όσο ονειρευόταν, ήξερε πως κοιμόταν και σκεφτόταν «τι διάολο;», σα να καταλάβαινε πως αυτό που έβλεπε δεν είχε καμιά λογική. Σηκώθηκε και κοίταξε την άδεια μεριά του κρεβατιού. Μα γιατί δεν μπορούσε αυτή η γυναίκα να χαλαρώσει λίγο; Ούτε που θυμόταν πια πότε ήταν η τελευταία φορά που ξύπνησε και τη βρήκε δίπλα του. Διακοπές είμαστε, γαμώτο! Ξαφνικά ένιωσε πολύ μόνος.

Μπήκε στο ντους και προσπάθησε να διώξει αυτή την παράξενη κακοδιαθεσία που του ξεζουμίζε την ενέργεια σα παράσιτο κακό. Κάθε

πρωί ξυπνούσε κουρέλι, πανάθεμά τον. Αν δε στεκόταν κάτω από το κρύο νερό για λίγα λεπτά, δεν έλεγε να συνέλθει. Ξυριζόταν κι αρωματιζόταν και φτιαχνόταν από αγκαρεία, αλλά μετά ένιωθε καλύτερα. Μόνο για λίγο όμως.

Βγήκε από το δωμάτιο και κατέβηκε τη σκάλα του ξενώνα. Βρήκε τις γυναίκες στην τραπεζαρία κι αμέσως θυμήθηκε ότι είχαν έρθει διακοπές όλοι μαζί. Για μια στιγμή ήθελε να κάνει μεταβολή, να ανέβει ξανά τη σκάλα, να χωθεί στο κρεβάτι και να ξανακοιμηθεί σε στάση εμβρύου.

«Δεν πάμε λίγες μέρες να χαλαρώσουμε, ρε Καλλιόπη; Μας έφαγαν οι δουλειές και η ρουτίνα». Μπας και δούμε και λίγη χαρά στα σκέλια μας, δηλαδή. Έκανε τη δύσκολη η Καλλιόπη στην αρχή. «Πού να τρέχουμε μωρέ τώρα, το μαγαζί μόνο του, τα παιδιά στο κυνήγι όλη μέρα»...

Τα παιδιά. Πάντα το πρόβλημα ήταν τα παιδιά. Βαρέθηκε να τα κυνηγάει, να έχει τα μάτια της σε χίλιες μεριές. Όπου και να πήγαιναν, εκείνη κουραζόταν περισσότερο αντί να χαλαρώσει και βιαζόταν να φύγουνε. «Στο σπίτι είναι αλλιώς», έλεγε. «Είναι ο χώρος τους. Τον ξέρουν. Τον έχω διαμορφώσει εγώ έτσι, ώστε να μη χρειάζεται να τρέχω. Παρόλα αυτά πάλι τρέχω, όμως πιο χαλαρά».

Έμειναν για λίγο να κοιτάζονται μουτρωμένοι, ο καθένας με τις δικές του σκέψεις που ήθελε να βγάλει από μέσα του, αλλά ταυτόχρονα δεν ήθελε να μοιραστεί. Εμείς τα κάνουμε όλα λάθος, ή όλοι τα ίδια τραβάνε;

«Αν αφήναμε...»

«Τα παιδιά στη γιαγιά τους...», είπαν και οι δυο μαζί.

«Άστο πάνω μου», του είπε κι ετοιμάστηκε να πάει στη μάνα της να της ζητήσει τη χάρη κι εκείνος το άφησε και πέρασε όλη την υπόλοιπη μέρα σφυρίζοντας. Θα κοιμάμαι και θα ξυπνάω και θα τρώω σα ζώο και θα ξανακοιμάμαι χωρίς σώβρακο, σκεφτόταν ο Παναγιώτης και δώσε τρίλιες. Όταν κοιμάμαι. Είχε να αναπληρώσει κάτι χρόνια κακού, βιαστικού και πολλές φορές κομμένου στη μέση σεξ. Ούτε μαλακία στο στρατό να βαρούσα. Το ίδιο βράδυ η Καλλιόπη τον έριξε στο κρεβάτι κι ύστερα από κάτι ώρες ζωγράφιζε κυκλάκια με το δάχτυλό της στο γυμνό στέρνο του και του ζήτησε να κατεβάσει τις αδερφές της στο κέντρο να κάνουν κάτι... ψώνια. Κι αυτός εκείνη τη στιγμή έβλεπε πουλάκια να πετούν πάνω από τα κλειστά του μάτια, πουλάκια με δαντελένια νεγκλιζέ και τα μούτρα της

Καλλιόπης και χωρίς να είναι ακριβώς σίγουρος για το τι του λέει, απαντάει εντάξει. Γιατί... να... η μαμά... (σ' αυτό το σημείο η Καλλιόπη ξεροβήχει και ο Παναγιώτης παραδίνεται στην αγκαλιά του ύπνου) ...θα έρθουν μαζί μας. Κι αυτό το τελευταίο δεν το άκουσε, όμως θυμόταν που μουρμούρισε ένα μμ, καλά, εντάξει.

«Να σου κάνω τη Μπιγιονσέ;» τον ρωτάει η κόρη του και χωρίς να της απαντήσει αρχίζει να χορεύει και να κουνιέται σ' ένα ρυθμό που μόνο η ίδια ακούει στο κεφάλι της, έτσι όπως ποτέ δε θα έπρεπε να μπορεί ένα κοριτσάκι της ηλικίας της. Ο γιος του βάζει το δάχτυλο στο στόμα και κάνει ότι ξερνάει. Ένα από τα ανίψια (τα πόδια της θείας Καλλιόπης μυρίζουν!) τρέχει κι αφήνει πράσινες πατούσες στα πλακάκια. «Ποιος του έδωσε τις δαχτυλομπογιές;» Τα καροτί κεφάλια (έτσι εξηγείται το όνειρο!) κουνιούνται κι αυτά στον αόρατο ρυθμό και χτυπούν παλαμάκια. Ο Παναγιώτης θέλει πολλά να πει για την ανατροφή της κόρης του, μα δε λέει τίποτα. Κι η ώρα είναι ακόμα 9 το πρωί.

«Πήρα ένα ριχτάρι για τον καναπέεεεε, ασπρόμαυρόοοοοο, άνιμάαααααλ.....»

Η Καλλιόπη κάτι πλένει στο νεροχύτη. Πάλι κάτι πλένει!

«Τρεις φορές έκανα σολάριουμ για να μην έρθω έτσι, σαν το γάλα. Να το γυρίσω το φλιτζάνι ή ακόμα;»

Πήγε κοντά της και την έσφιξε από τη μέση, μετατρέποντας τα κακαρίσματα στο κεφάλι του σε βουητό από μελίσσι που πετούσε ανέμελα στα λουλουδάκια, κι όπως οι μέλισσες τρυγούν τους χυμούς των λουλουδιών, έτσι φανταζόταν κι ο Παναγιώτης να τρυγήσει τη γυναίκα του, κάποια στιγμή. Ίσως. Πριν τη Δευτέρα Παρουσία, κατά προτίμηση. Η Καλλιόπη τρόμαξε και της έπεσε το φλιτζάνι στο νεροχύτη κι έσπασε.

«...και ρίχνω που λες μια μεζούρα καφέ βανίλια και μια μεζούρα καφέ φουντούκι κι έτσι έφτιαξα τον καφέ της Μαρίας «βαντούκι», που πρέπει να τον δοκιμάσεις για να καταλάβεις πόσο τέλειος είναι».

«Αμάν ρε Παναγιώτη, όλο από πίσω μου έρχεσαι!» Από πίσω σου πρέπει να έρχομαι, την τρέλα μου γαμώ.

Ο πιτσιρικάς χώνεται στη μέση και ρίχνει μια μπουνιά στο στομάχι του πατέρα του, κόβοντάς του την αναπνοή. «Πότε θα πάμε για μπάνιο;» Κι

άλλα ανίψια εμφανίζονται τρέχοντας και φοράνε σωσίβια, βατραχοπέδιλα και μάσκες.

Ένα, δύο, τρία, αναπνοή. Τέσσερα. Κάργιες. Γαμώτο. Γαμώτο.

«Παναγιώτη θα χωρέσουμε λες όλοι; Οι άλλοι πήγαν για ψάρεμα και πήραν τα αυτοκίνητα».

Πέντε, έξι, αναπνοή. Τέσσερεις αδερφές με περιφέρεια Κοζάνης, μια πεθερά, μια γυναίκα, δυο παιδιά δικά μου και τέσσερα ανίψια, κι εγώ, στο τσινκουετσέντο. *Εφτά.*

«Τόσα χρόνια ένα οικογενειακό αμάξι δεν κατάφερες να αγοράσεις, αλλά από ένα καφενείο, πόσα να βγάλεις;» το φαρμάκι της πεθεράς.

Οχτώ. Το γαμώ το σόι μου περνάει σε άλλη διάσταση.

«Μαμά!» η Καλλιόπη.

«Μαμά, θα πάμε στη θάλασσα;» ο γιος.

«Μαμά, αυτόν να τον αφήσουμε εδώ!» η κόρη.

«Μαμά, πήρε τη μάσκα μου!» ο ανιψιός.

«Μαμά, περπατάει δίπλα μου!» η ανιψιά.

«Μαμά, ανασαίνει στο αυτί μου!» ένα από όλα τα ανίψια.

Εννιά. Αμα πάθω εγκεφαλικό θα στραβώσει η μούρη μου;

«Άμα με άκουγες και το πουλούσες τότε που εμφανίστηκε εκείνο το κορόιδο από το πουθενά κι έβαζες και κάτι, θα είχες ένα αμάξι της προκοπής. Αλλά...» (Σηκώνει τα χέρια) «Δεν ανακατεύομαι, δε μου πέφτει λόγος».

Δέκα. Αυτό ήταν. Δε θα περάσω την υπόλοιπη ζωή μου με στραβή μουτσούνα.

«Περπάτα, Καλλιόπη», και την τραβάει από το χέρι, τη γυρίζει μια σβούρα και της λύνει την ποδιά. Το γεγονός ότι στις διακοπές κουβάλησε ποδιά για να κάνει δουλειές σ' έναν ξενώνα που πληρώνει ο ίδιος για να έχει καμαριέρα- δωματιέρα, πώς διάολο τη λένε, το αφήνει ανεπεξέργαστο σε μια γωνιά του εγκεφάλου του κι αρνείται να σπαταλήσει μισό εγκεφαλικό

κύτταρο για να το αναλύσει.

«Πού...;» Σάστισε η Καλλιόπη.

«Πού;» τσιρίζουν οι γυναίκες.

«Θα με δει κανείς που κάνω τη Μπιγιονσέ;» η κόρη.

«Πάμε θάλασσα;» ο γιος.

«Δεν έχουμε μπάλα!» ο ανιψιός.

«Μερέντα!» οι πράσινες πατούσες.

«Δεν είπα εγώ να ανακατευτώ, εσείς ξέρετε τι κάνετε και κάνετε το κουμάντο σας. Αλλά..! (Σηκώνει τα χέρια πάλι) Στο θέμα του αυτοκινήτου έκανες βλακεία, γαμπρέ». Η πεθερά.

Ο Παναγιώτης είναι έτοιμος να ουρλιάξει.

«Σπίτι! Πάμε σπίτι.»

«Θα φύγουμε κιόλας;»

«Πληρώσαμε προκαταβολικά!»

«Δε θα πάμε θάλασσα;»

«Μα οι άλλοι δε γύρισαν ακόμα!»

«Μπάλα πήραμε τελικά;»

«Αν είχαμε τώρα ένα μπιλίγκο (Μπερλίγκο γαμώτο, μπερλίγκο!), μια χαρά θα χωρούσαμε όλοι».

Ο Παναγιώτης αισθάνεται το στόμα του να τραβιέται σ' ένα γέλιο που δε θέλει, αναρωτιέται αν έτσι παθαίνει ο κόσμος τα εγκεφαλικά, γελάει υστερικά και τους δείχνει τα ούλα του και το μάτι του γυαλίζει και νιώθει τρελός, ευτυχισμένα τρελός, ένας τρελός που μπορεί να σκοτώσει με απεριγραπτη χαρά γιατί είναι τρελός και κεφάλια πετάγονται από το χτύπημα της ματσέτας και πέφτουν σαν τα ψιλοκομμένα καρότα στ' όνειρό του μέσα σε μπρίκια κι εκείνος ανακατεύει και ψήνει καφέδες και δίπλα του μια πουλάδα τον κοιτάει και κάνει κλοκ, και θυμάται τον Τζακ στη φωλιά

του κούκου και σκέφτεται ότι μάλλον οι φάτσες τους μοιάζουν πολύ αυτή τη στιγμή .

«ΕΣΕΙΣ, θα μείνετε εδώ», δείχνει τις γυναίκες.

«Εσείς, το ίδιο», δείχνει τα παιδιά.

«Εσύ θα έρθεις μαζί μου», δείχνει την Καλλιόπη.

«ΕΓΩ φεύγω. Πάω διακοπές στο σπίτι μου.»

Μέρος 3ο

Ευτυχώς που δεν πάθαμε τίποτα

Χωρίς ακόμα να ανοίξει τα μάτια του, απλώνει το χέρι στην άλλη μεριά του κρεβατιού. Άδεια. Πάλι; Άνοιξε το ένα μάτι. Κοίταξε ολόγυρα και την εντόπισε να στέκεται μπροστά στον καθρέφτη με τα εσώρουκά της. Άνοιξε και το άλλο μάτι κι ύστερα μισόκλεισε και τα δυο κι έκανε τον κοιμισμένο. Η Καλλιόπη ψαχουλεύει τα μαλλιά της και στραβομουτσουνιάζει. Φέρνει τα χέρια της κοντά στο πρόσωπό της και πασπατεύει τα νύχια της ένα προς ένα. Γυρίζει στο πλάι και τα μάτια της πέφτουν επάνω του κι εκείνος κλείνει εντελώς τα δικά του. Ύστερα από λίγο τα ξανάνοιξε. Η Καλλιόπη τώρα τσιμπάει την κοιλιά της, τη ρουφάει, τη φουσκώνει και την ξαναρουφάει και στέκεται ακίνητη, κορδωμένη σα διάνος. Του 'ρχεται να γελάσει, μα θέλει να δει πού το πάει.

Ξεφουσκώνει και κρεμάει τους ώμους της και μοιάζει με καημένο. Όλα της φαίνονται στραβά. Κάνει δυο βήματα πίσω και ξαναρχίζει τις σβούρες. Από δω πιάνει, από κει τραβάει, κάνει πάλι δυο βήματα μπροστά και κολλάει στον καθρέφτη. Περιεργάζεται τον εαυτό της από πάνω ως κάτω. Ξεφυσάει απογοητευμένη.

Ο Παναγιώτης ανοίγει τα μάτια και τεντώνεται.

«Καλημέρα», της λέει και τσεκάρει το ρολόι στο χέρι του - «Στις μία παρά τέταρτο, τέλεια!» κι η Καλλιόπη τον κοιτάζει μέσα από τον καθρέφτη.

«Βαλίτσα».

Ο Παναγιώτης ανασηκώνεται και στηρίζεται στον αγκώνα του. Ξέρει ότι έχει μια άνεση κι ένα ύφος χορτάτου θηρευτή, πράγμα που συνεχώς εκνευρίζει την Καλλιόπη, μα τι διάολο; Είναι αλήθεια. Κάθε φορά καλού σεξ τονώνει τον εγωισμό του και παρόλο που ξέρει ότι αυτή ειδικά η στιγμή είναι ακατάλληλη, δεν έχει σκοπό να αφήσει αυτή την ωραία αίσθηση να χαθεί τόσο εύκολα. Ειδικά όταν δεν έχει την πολυτέλεια να τη νιώθει τόσο συχνά.

«Ορίστε;»

Η Καλλιόπη γυρίζει και τον κοιτάζει και βλέπει τη φιλάρεσκη στάση του κι αυτός ξέρει ότι της την έχει δώσει στα νεύρα και τελικά εγκαταλείπει το ύφος του θηρευτή και ρίχνει πάνω του το σεντόνι.

«Λέω ότι μοιάζω με βαλίτσα».

«Κι εγώ λέω ότι λες μαλακίες».

Έκλεισε τα μάτια της κι ανάσανε βαθιά. Σήκωσε τα χέρια παραιτημένη.

«Κοίτα! Κοίτα χάλια!» Είναι έτοιμη να βάλει τα κλάματα. «Χρειάζομαι επισκευή», είτε και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. «Αλλιώς πολύ σύντομα θα χρειάζομαι πέταμα», μουρμούρισε.

Ο Παναγιώτης ειλικρινά δε θέλει να της τη χαλάσει, αλλά θα της τη χαλάσει γιατί κι αυτή του τη χαλάει, που μετά από χρόνια και για πρώτη φορά βρίσκονται οι δυο τους σπίτι, μόνοι. Εντελώς μόνοι. Χωρίς ξυπνητήρια, χωρίς σχολεία και μαγαζιά, και το κυριότερο, χωρίς κανέναν

από κανένα σόι. Μόνοι. Ευτυχία. Ω, η ευτυχία μπορεί να είναι τόσο απλή. Την τραβάει κοντά του κι εκείνη αποτραβιέται και σηκώνεται όρθια.

«Βρε Καλλιοπίτσα μου, βρε Πιπίτσα μου, γιατί το κάνεις αυτό στον εαυτό σου, μου λες;» Και σε μένα θέλει να ρωτήσει, αλλά αυτό δεν το λέει. «Τι σε πιάνει κάθε φορά και χαλάς τις λίγες καλές στιγμές που περνάμε μαζί;» Την ώρα κιάλας που τελειώνουν; Άκου καλημέρα στη μία παρά τέταρτο! Έχω να το πω αυτό, μπορεί και 25 χρόνια.

Η Καλλιόπη γούρλωσε τα μάτια κι άνοιξε το στόμα κι ο Παναγιώτης ξέρει ότι τώρα θα αρχίσει να μιλάει και θα σταματήσει μετά από ένα αργό και βασανιστικό τέταρτο που θα τελειώσει με μια ερώτηση στην οποία ό,τι και να απαντήσει θα είναι η λάθος απάντηση. Αποκλείεται.

«Είσαι κουκλάρα, είσαι θεά, είμαι ερωτευμένος και το μόνο που σκέφτομαι είναι να κάνω τα ακατανόμαστα μαζί σου στο κρεβάτι και αλλού- συμπεριλαμβανομένου και του τραπεζιού, του πλυντηρίου, του πάγκου της κουζίνας και της κουζίνας της ηλεκτρικής. Γιατί δε σου φτάνει;»

Κοιτάχτηκαν στα μάτια για λίγο κι αναμετρήθηκαν, ξέροντας και οι δυο πως αυτή ήταν μια μάχη χαμένη. Απ' έξω ακούγονται φωνές. Ό, τι κι αν ήταν να πουν, έχει ειπωθεί. Το σόι επέστρεψε.

«Καλύτερα να βάλω να φάμε, τα παιδιά θα πεινάνε», ήταν το μόνο που του είπε και φόρεσε τα ρούχα της. Βγήκε από την κρεβατοκάμαρα κι ο Παναγιώτης την είδε που απέφυγε να κοιτάξει τον καθρέφτη.

Γυναίκες. Η γκρίνια είναι η δεύτερη φύση τους. Η αυτομαστίγωση είναι στο αίμα τους. Ακόμα κι όταν τους λες ότι τις αγαπάς και τις λατρεύεις, δε σε πιστεύουν κι είναι ικανές να κάνουν τα πάντα για να σου αποδείξουν ότι δεν το αξίζουν πραγματικά. Κοιτούν λεπτομέρειες που κανείς άλλος δεν προσέχει και μετράνε τις τρίχες τους.

Τρίχες.

Η μοναξιά ξαναπήρε μορφή και στάθηκε δίπλα του και ξέρει ότι μόνο με ένα κρύο ντους θα τη διώξει για λίγο. Ακούει την πόρτα να ανοίγει και τις γνωστές αγαπημένες φωνές των παιδιών του και μαζί τις γνωστές ανεπιθύμητες φωνές των υπολοίπων, που εμφανίζονται πάντα τη χειρότερη στιγμή. Τρέχει στο ντους.

Αφήνει το νερό να τρέξει και σαπουνίζεται κι αρωματίζεται και προσπαθεί να σφυρίξει μα δεν του βγαίνει. Σκουπίζεται και ξυρίζεται και παρατηρεί τον εαυτό του στον καθρέφτη. Ωρα είναι να αποκτήσω κι εγώ τέτοιες ανασφάλειες, σκέφτεται και κοιτάζει τα μαλλιά του που γκριζάρισαν στα πλάγια και πιάνει τα μούτρα του με τα δυο χέρια και τα τραβάει μια πάνω- μια κάτω και το μόνο που καταφέρνει είναι να βάλει τα γέλια με τις γελοίες γκριμάτσες του. Ε, δεν είμαι πια είκοσι. Και τι έγινε;

Η Καλλιόπη γυρίζει μετανιωμένη για τη χαζή σκηνή που του έκανε ωρύτερα, μα είναι πράγματα που οι άντρες δεν πρόκειται να καταλάβουν ποτέ. Καμιά φορά δεν έχει σημασία το τι πιστεύουν εκείνοι για τις γυναίκες τους, αλλά το τι βλέπουν οι ίδιες στον εαυτό τους. Κι αυτό που βλέπει η Καλλιόπη την απογοητεύει κι ό,τι κι αν της λέει ο Παναγιώτης δεν την παρηγορεί. Μα τον βλέπει από την μισάνοιχτη πόρτα του μπάνιου να χαζογελάει μπροστά στον καθρέφτη κάνοντας ηλίθιες γκριμάτσες και κάνει αμέσως μεταβολή, νιώθοντας ακόμα χειρότερα από πριν. Αναίσθητο γαϊδούρι, μουρμούρισε. Τι να καταλάβεις;

«Για ποιο καβούρι έλεγες;» μπήκε στην κουζίνα και από συνήθειο πήγε να την αγκαλιάσει από τη μέση, μα την είδε να πετσοκόβει ένα μαρούλι με μανία και σκέφτηκε πως καλύτερα να το αφήσει για άλλη φορά. Οι υπόλοιποι έχουν ήδη πάρει τις θέσεις τους. «Μπαμπά!» φωνάζουν τα πιτσιρίκια και πέφτουν πάνω του. «Αγάπες μου!» Το τραπέζι είναι στρωμένο και το φαγητό στα πιάτα. Μα πότε προλαβαίνει και τα κάνει όλα αυτά;

«Περάσατε καλά;»

«Μα να φύγετε έτσι στα καλά καθούμενα;»

«Μπαμπά, ο θεός έπιασε ένα ψάρι, τόοοοοοοοοοοοοοο!»

«Ναι, καλά, και του ‘φυγε πριν το τραβήξει έξω».

«Δε μου ‘φυγε, το άφησα».

«Μπαμπά, ο Αντώνης έτρωγε πέτρες!»

«Και ζωγράφισε το αμάξι του θείου Γιάννη με τις δαχτυλομπογιές».

«Και το δωμάτιο ζωγράφισε και καθαρίζαμε τρεις ώρες».

Η Καλλιόπη από τη φούρια της έχει ιδρώσει και σκουπίζει το μέτωπό της και το μαχαίρι στο χέρι της γυαλίζει στο φως. Ο Παναγιώτης ανοίγει το ψυγείο, παίρνει ένα κουτάκι μπίρα και κάθεται στο τραπέζι. «Άσε μας, ρε Παναγιώτη», του λέει κι αφήνει μπροστά του μια πιατέλα γκαζόν.

Όλα τα ζευγάρια μάτια τους κοιτάζουν. «Τι πάθατε ρε παιδιά;»

Ο Παναγιώτης κοιτάζει την πιατέλα και χαμογελάει κι αποφασισμένος να την κερδίσει αυτή τη μονίμως χαμένη μάχη, ψάχνει με το βλέμμα του το πιρούνι που δεν είναι πουθενά και φέρνει το γκαζόν κοντά του, χώνει τα μούτρα του μέσα κι αρχίζει να τρώει.

«Μιαμ μαχαράμ μείμαστε», λέει και χαμογελάει και τα δόντια του είναι πράσινα. Τα παιδιά γελάνε. «Τέμλεια μεπεράμσαμεμ», τους λέει μασουλώντας.

Παναγιώτη χιονίζει, σήκω!

«**Π**αναγιώτη χιονίζει, σήκω», λέει στον άντρα της η Καλλιόπη και τον σκουντάει μαλακά. Δεν έχει ξημερώσει καλά καλά, αλλά η Καλλιόπη λες και είχε συναισθανθεί το χιόνι που άρχισε να πέφτει κι είχε ξυπνήσει πάνω στην ώρα. Τους είχαν τρελάνει και οι δημοσιογράφοι δυο μέρες, βέβαια. «Πανικός στην πρωτεύουσα!» έλεγε ο ένας. «Οι Αθηναίοι προμηθεύτηκαν τροφές μακράς διαρκείας», έλεγε ο άλλος. «Γονάτισε η Αθήνα υπό την απειλή του χιονιά», έγραφαν οι εφημερίδες. Η Καλλιόπη κοιτούσε έντρομη τις ειδήσεις. «Μην τους ακούς ρε Καλλιόπη και τρελαίνεσαι, στην Αθήνα είμαστε, όχι στη Σιβηρία. Όσο χιόνι και να ρίξει, κατά λάθος θα είναι.» Μα η Καλλιόπη ανησυχούσε. Είχε να ετοιμάσει το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, να κάνει ένα σωρό ψώνια, είχε υποσχεθεί στον εαυτό της ότι ΦΕΤΟΣ θα πήγαινε κομμωτήριο! Μόνο να αποκλειστεί στο σπίτι της έλειπε, ή να σπάσει κανένα γοφό από τη γλίστρα.

«Παναγιώτη χιονίζει σου λέω, σήκω!», λέει τώρα πιο δυνατά και το σκουνημα είναι κι αυτό πιο δυνατό. Ο Παναγιώτης τινάχτηκε μες τον ύπνο του. «Τι θες ρε Καλλιόπη; Μια χαρά κοιμάμαι και με το χιόνι, ευχαριστώ.» Κι ύστερα μουρμούρισε σιγανά: «Α, ρε μάνα με τις σούπες σου! Πού να ‘χα τώρα μια γαβάθα σαν εκείνη τη σιούτα που ‘χεις κάνει κάποτε κι έβραζε όλη νύχτα στη μασίνα και ύστερα πάγωνε το λίπος ένα δάχτυλο γύρω-γύρω...»

«Τι μουρμουράς χριστιανέ μου;»

Ο Παναγιώτης γύρισε πλευρό. «Τίποτα, για τη σούπα της μάνας μου λέω. Να ‘χα μία.»

«Και η μάνα μου φτιάχνει γίδα σούπα.»

«Ναι, αλλά δε βλέπει καλά ρε μωρό μου και βρίσκω τρίχες μέσα. Αφού ξέρεις με τις τρίχες έχω θέμα, δεν μπορώ. Θα έρθεις στο κρεβάτι τώρα;»

Η Καλλιόπη σήκωσε τα χέρια απηυδισμένη και κοίταξε το ταβάνι, μπας και εκεί έβλεπε τις απαντήσεις που δεν έβρισκε πουθενά.

«Ρε Παναγιώτη, χιονίζει έξω σου λέω! Δίπλα έχουμε παιδιά. Το ξέχασες;»

Ο Παναγιώτης εξακολουθεί να της απαντάει με κλειστά μάτια και γυρισμένος από την άλλη μεριά. Τώρα η Καλλιόπη έχει κρεμαστεί από πάνω του και τα μαλλιά της του γαργαλάνε το μάγουλο. «Εσύ το ξέρεις πως άμα δε σου έλεγα πότε-πότε να έρθεις στο κρεβάτι, δε θα τα είχαμε αυτά τα παιδιά δίπλα;»

«Αμάν μωρέ Παναγιώτη, αμάν μωρέ Παναγιώτη, όλο το σεξ σκέφτεσαι πια, δεν μπορώ.» Σηκώθηκε από πάνω του και του ‘ριξε και μια αγκωνιά στα πλευρά.

Αφού δεν το κάνω να μην το σκέφτομαι κιόλας, το κερατάκι μου;

«Σου λέω χιονίζει, σήκω να πάρεις το αυτοκίνητο!» Τώρα η Καλλιόπη έχει γραπώσει τον ώμο του άντρα της και τον κουνάει μπρος πίσω. Ο Παναγιώτης άνοιξε ένα μάτι και την κοίταξε μ’ αυτό. «Πού να το πάω καλή μου;»

«Παρακεί.»

«Παρακεί δε χιονίζει;»

Η Καλλιόπη δεν ξέρει τι ακριβώς πρέπει να απαντήσει ή τι ακριβώς υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουν τώρα που χιονίζει, αλλά μόνο προετοιμασμένη δεν ένιωθε. Ούτε κονσέρβες είχαν αγοράσει. «Μην τυχόν και μπει κονσέρβα εδώ μέσα για τα τρία χιλιοστά χιόνι που ΊΣΩΣ ρίξει», είχε πει ο Παναγιώτης, «θα μαλώσουμε άσχημα, να το ξέρεις.»

«Να μην παγώσει.»

Ο Παναγιώτης άνοιξε και τα δυο μάτια, ανασηκώθηκε στον αγκώνα του και κοίταξε πάνω από την Καλλιόπη έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας. Δεν έχει ξημερώσει καν ακόμα. Γύρισε πάλι πλευρό και ξανάπεσε στο μαξιλάρι του, κάνοντας ότι δεν ακούει.

«Παναγιώτη χιονίζει σου λέω, σήκω! Έχω ένα σωρό ψώνια να κάνω.»

Τώρα πετάχτηκε όρθιος.

«Τι ψώνια ρε Καλλιοπίτσα μου; Χθες 200 ευρώ ψώνια δεν έκανες;»

«Ναι, αλλά ξέχασα κάτι λίγα ακόμα και θα είμαστε πολλοί.»

Του τράβηξε το πάπλωμα και τον πήρε με το μαλακό. Κάθισε δίπλα του κι άρχισε να ζωγραφίζει κυκλάκια πάνω στο στέρνο του. Α, όχι κυρία μου, δε θα με ρίξεις με τα κυκλάκια.

«Άντε Παναγιώτη μου, άντε πασά μου, σήκω και θα σου ψήσω καφέ. Άντε να πάρεις το αυτοκίνητο μην παγώσει και δεν ...μπορείς μετά να με πας για τα τελευταία ψώνια.» Αυτό το τελευταίο το είπε πιο σιγά.

Ο Παναγιώτης παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του τα κυκλάκια.

«Ρε Καλλιόπη, στο θεό σου. Δε φτάνει που σου έκανα τη χάρη να μην ανοίξουμε το μαγαζί φέτος και Χριστουγεννιάτικα χάνουμε ένα σωρό μεροκάματα, δεν μπορείς να μου κάνεις κι εσύ τη χάρη να μ' αφήσεις να ξεκουραστώ;»

Θυμωμένη η Καλλιόπη έκανε έναν τελευταίο κύκλο πιέζοντας το νύχι της πάνω στο στέρνο του. Πόνεσε, αλλά ο Παναγιώτης δεν είπε τίποτα. Σιγά μην της έκανε τη χάρη.

«Δεν τα προλαβαίνω όλα, εσύ γιατί δεν το καταλαβαίνεις; Από το σπίτι στο μαγαζί είμαι συνέχεια. Να πάω κι εκεί, να είμαι κι εδώ. Να φροντίζω

και τα παιδιά. Να τρέξω και για το τραπέζι. Τόσα άτομα θα είμαστε, πόσα να κάνω πια;»

Όχι, όχι, όχι, ΟΧΙ πάλι την κασέτα!

«Και γιατί κάθε χρόνο δηλαδή πρέπει να μαζεύεται όλο το σόι (ΣΟΥ) στο σπίτι μας και να μην κάνουμε και μια φορά γιορτές μόνοι μας, με την ησυχία μας;»

Η Καλλιόπη σηκώθηκε από το κρεβάτι κι άρχισε να ντύνεται. Φευγαλέα τα μάτια της έπεσαν στον καθρέφτη απέναντί της και βλέποντας τα χάλια της γύρισε αμέσως το βλέμμα. Μαλλιά, άχυρο. Σώμα, ζελές. Φρύδια να βγάλω, μπάνιο να κάνω, νύχια; Νύχια, άστο καλύτερα. Τόση λάντζα μετά, ούτε νύχι δε θα μείνει στο τέλος. Ο Παναγιώτης την είδε που είδε το είδωλό της στον καθρέφτη.

«Είσαι κούκλα. Σ' αγαπώ. Ακόμα είναι νύχτα. Δεν πρόκειται να παγώσει το αμάξι, ούτε θα χιονίσει πολύ.»

«Καλά, αλλά σήκω. Έχω ένα σωρό δουλειές.»

«Μια φορά να πεις το ναι και να πάμε να κάνουμε Χριστούγεννα στο χωριό, και τι στον κόσμο», της είπε στο τέλος και σηκώθηκε αναγκαστικά. Δε θα τον άφηγε ήσυχο.

«Ε, όχι και να πάμε εκεί πάνω με τα παιδιά να μας φάνε οι αρκούδες!»

«Δεν έχει αρκούδες η Βελοτούλα», είπε ο Παναγιώτης προσβεβλημένος.

«Έχει λύκους.»

«Ούτε λύκους έχει ρε Καλλιόπη, σοβαρέψου. Πες ότι δε θέλεις να πηγαίνουμε στο χωριό μου, αυτό είναι όλο.»

Η Καλλιόπη σταύρωσε τα χέρια μπροστά της. «Ε, δε θέλω ρε Παναγιώτη, το σπίτι της μάνας σου είναι απέναντι από το νεκροταφείο κι έχει και κουκουβάγιες.»

«Μπούφοι είναι.»

«Κι είναι κι αυτός ο τύπος ο παράξενος με την καμπούρα που βοσκάει τα πρόβατα μέσα στους πεθαμένους», είπε η Καλλιόπη κι ανατρίχιασε.

«Ποιος μωρέ, ο θείος Βλάσης; Ε, τσομπάνος είναι, πρόβατα έχει, χορτάρι τρώνε. Πού να τα πάει δηλαδή, στην Αράχωβα για σκι;»

«Και πρέπει να τα ταΐζει πεθαμενατζιδόχορτα;»

Ο Παναγιώτης άρχισε να γελάει δυνατά, τόσο που παραπάτησε και παραλίγο να πέσει πίσω στο κρεβάτι.

«Πώς τα είπες;»

Η Καλλιόπη παρέμενε σοβαρή.

«Θα πας επιτέλους να κάνεις το αυτοκίνητο παρακεί; Χιονίζει σου λέω. Να, έλα να δεις, άχνισε.»

«Τι άχνισε μωρέ Καλλιόπη, τι άχνισε γαμώ την τρέλα μου. Άντε, να πάω.»

Περισσότερα βιβλία απο τα ράφια του aropseis.gr
μπορείτε να βρείτε **ΕΔΩ!**

Παναγιώταρος Σύζυγος Καλλιόπης
Απρίλιος 2017

Κατερίνα Χαρίση

Εκδόσεις: **Ovi magazine**
Ovi Greece
apopseis.gr

Design: Thanos

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτύπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.
Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Κατερίνα Χαρίση,
συγγραφέας πο-
λυγραφότατη από
τρέλα και πάθος,
σύζυγος και μαμά
δυο υπέροχων γιων.

Το δράμα του σύγχρονου άντρα κουβαλητή

